

der fra Regjeringens Side tingensomhelst Anledning var til at antage, at der vilde fremkomme noget saadant nyt Tilbud, idet det udtrykkelig fra Petos Side er blevet udtalt, at Pengearrangementet var en *conditio sine qua non*; hvis man ikke vilde indlade sig derpaa, maatte det ansees som spildt Umage at indlade sig videre paa Sagen. Det kan være muligt, at Regjeringen kan have feilet derved, at den har lagt for stor Vægt paa disse Ord; men det er paa den anden Side ogsaa vist, at, saaledes som Sagen stod, og efter de Udtryk, der vare brugte fra Hr. Petos Side, var der ialtsald god Foie for Regjeringen til at antage, at et nyt Tilbud ikke vilde fremkomme, og det forekommer mig klart, at man med større Foie maatte kunne bebrejde Bedkommende, at han ikke fremkom med sine nyere Tilbud. Hvorledes det nemlig med Grund kan siges, at han var forhindret fra at fremkomme med disse Tilbud, og det efterat, som under denne Sags 2den Behandling er oplyst af den ærede Ordfører, Regjeringens Besuldmægtigede under en Conference med ham havde opfordret ham til at fremkomme med disse Tilbud, og ved hvilken Leilighed disse Tilbud bleve lovede, uden at de dog senere kom frem, — det er mig virkelig uforklarligt. Der synes endvidere ingen Banfælsighed at kunne have været forbunden med, uden Videre at indsende disse Tilbud, og det Hele maa forekomme endnu besynderligere, naar vi see hen til det Tilbud, der nu er steet i de allerførste Dage med Hensyn til Jernbanen fra Slesvig til Aarhus, idet vi ikke deri see det os bekjendte nyere Tilbud, men derimod et ganske andet. Hvad jeg imidlertid ved alt Anførte kun skal holde fast paa, det er, at disse Actstykker ikke frembyde tilstrækkelige Data, til derpaa at grunde en Overbeviisning om, at Ministeriet, og navnlig den høitærede Indenrigsminister, ikke med tilbørlig Varme og med tilbørlig Indsigt har pleiet Underhandlingerne om denne Sag og fremdeles vil det.

Hvad dernæst Banens Retning angaaer, er det jo Noget, hvorom der ofte nok er sagt, at man ikke kunde vente, at nogen Enighed i saa Henseende her i Thinget kan til-

veiebringes. Nogle tale for Banen paa Jyllands Høideryg, fordi den er billig, og Høderne derved kunde blive opdyrkede, og, forsaavidt jeg har forstaaet den ærede Rigsdagsmand for Holbek Amts 2den Valgfreds (Tscherning), troede han ogsaa, at derved skulde skabes blomstrende Kjøbstæder midt i Jylland; Midten af Jylland, siger han, har været forsømt; ved gale administrative Foranstaltninger er al Handel og Trafik bleven draget fra Midten af Jylland til Østkanten. Andie anbringe en Linie i en mere østlig Retning, i Skjellet imellem Jyllands Høder og hvor det mere frugtbare Land begynder. Denne Linie mener den ærede Rigsdagsmand for Holbeks Amts 2den Valgfreds (Tscherning) vilde det ingen Banfælsighed have, at sætte igjennem; den største Banfælsighed han ser, den mener han ligger i den Omstændighed, at Randers ikke ligger imellem Silkeborg og Viborg; — jeg spørger: kunde man ikke med ligesaa god Grund sige, at det ingen Banfælsighed vilde have at erholde den ærede Rigsdagsmands Billigelse af den østligste Linie, naar Randers ikke laae, hvor den ligger og saaledes maaskee blev truffen af denne Linie; han synes at have faaet et vist Had, jeg troer først til Randers Skole, og dette Had synes nu at være gaaet over til Randers Kjøbstad i det Hele; Randers bliver imidlertid indtil videre liggende, hvor den ligger, saa at Projecter om Byens Flytning vel maae falde bort. Jeg skal naturligtvis ikke spille et eneste Ord paa, hvilken af disse Linier efter mit Skjønne der skulde fortjene Fortrinet. Det forekommer mig nemlig klart, at vi idetmindste maae være komne til det Resultat, at vi derom aldeles ikke kunne enes. Det er meget muligt, at det har sin Grund i personlige og locale Interesser, hvorfra vi her ikke kunne løsrive os; men hvis vi ikke kunne det, hvad er da naturligare, end at vi overlade den Sag til Regjeringen, som staaer over disse personlige og locale Interesser (Aa nei!). Efter hvad der foreligger, er der ingen Anledning til at antage, at Regjeringen behæftes af slike Interesser. Den Overbeviisning, at Sagen vilde blive vel ordnet, hvis den blev overladt til Regjeringen, har man en Botering for heri dette